

ванъ за дарбы-ты на лѣкуваніе-то си и чюдотворецъ. Имашецъ вынаги прѣдъ очи Божи-ты думы: «Кога-то вы гонять въ единъ градъ, бѣгайте въ другъ,» събралъ си паство-то и ся оттеглилъ изъ града, та ся крыло заедно съ него изъ пустыни-ты. По тѣзи причинѣ никой отъ неговѣ-тѣ черковѣ не ся е помѣтнѣлъ.

Св. Григорій былъ сынъ на едиѣ знаменитѣ Неокесарійскѣ фамиліѣ и въспитанъ язычникъ. Нъ понеже искалъ да стане адвокатинъ, трѣнѣлъ да иде въ Римъ за да изучи по-основателно тамъ римско-то право. На отиваніе минѣлъ прѣзъ Кесаріѣ, и тамъ ся запозналъ съ прочютаго Оригена, кой-то, като тѣкувалъ Св. Писаніе, увлѣкълъ го тѣй, щото осемъ години проживѣлъ при него да ся учи, и забравилъ вече Римъ и адвокатство-то. Най-послѣ публично поблагодарилъ на учителя си, като го накаралъ и да го кръсти, па ся върнѣлъ тогава на отечество-то си. Тамъ Амасійскій Епископъ, Федимъ го избралъ за Неокесарійскы Епископъ; нъ той ся скрылъ въ пустыни-тѣ. Тогава Федимъ, като го нѣмало тамъ, го посветилъ Богу, и му прѣдалъ Неокесаріѣ, а той веднага, като че го повлѣкла нѣкоя невидима сила, оставилъ пустыни-тѣ, и отишълъ да го рѣкоположить. Казвать, че коги-то му прѣдали управленіе-то на Неокесарійскѣ-тѣ черковѣ, сичкы-ти ѣ Христиане были седемнаесать души; а кога-то умрѣлъ нѣмало повече отъ седемнаесать душъ язычници въ сичкыя градъ. Отъ списанія-та, що сѣ останѣлы отъ него, по забѣлѣжителны сѣ: 1) Символъ-тѣ му на вѣрѣ-тѣ, кому-то ся прѣписва чюдесно происхожденіе: Или, като станѣлъ Епископъ (240 г.) и ся занимавалъ на самѣ да изучва догматы-ты на вѣрѣ-тѣ, му ся былъ явилъ единъ почтенъ старецъ, придруженъ отъ едиѣ женѣ, коя-то свѣтѣла съ нѣкаквѣ си небеснѣ свѣтлинѣ, та му прѣподавъ по нейнѣ-тѣ волю изложеніе-то на христианскѣ-тѣ вѣрѣ (тя была Св. Богородица и Св. Иванъ Богословъ), и 2) Каноническо-то му посланіе за налаганіе-то епитиміѣ на грѣшны-ты.

Св. Александръ Команскій бѣше Епископъ на Команскѣ-тѣ Черковѣ въ това врѣмя, кога-то Св. Григорій управляваше Неокесарійскѣ-тѣ. Той ся избралъ и рѣкоположилъ отъ него по слѣдующы чюдесенъ начинъ: Въ Команъ ся събрало съборъ подъ прѣдсѣдательство-то на Св. Григорія, за да си избержѣ епископъ, за какъвъ-то Команяне-ти му прѣдлагахъ все по-благородны-ты, богаты-ты, славны-ты и по-величественны-ты изъ помежду си. Нъ той гы посвѣтѣвалъ, да не глѣдаты, като избираты, на лице, и все отлагаше да имъ рѣкоположи нѣкого отъ посочены-ты, кое-то никакъ не задовольяваше избиратели-ты, затова единъ отъ тѣхъ като на присмѣхъ му прѣдложилъ най-послѣ нѣкого си вглещаря, по имя Александръ. Сичкы ся насмѣхъ на това прѣдложеніе, Св. Григорій само прѣдвигаше въ него особно-то Божіе Промышленіе, и веднага пратилъ да го повыкаты. Съ идваніе-то си той подбуждаше смѣха на сичкыя съборъ, нъ самъ нити най-малко ся очюдваше на прѣдложеніе-то, кое-то му бѣхъ прѣдложили, ами си благоговѣше прѣдъ Св. Григорія, кому-то съ спокойствіе-то си още повече привличаше вниманіе-то; затова става и го потегли на самѣ, па го заклѣва въ имя-то Божіе, да му каже, кой бѣше той. Александръ му отговори, че бѣше философъ, нъ прѣдаденъ І. Христу, ся отказалъ вече отъ чловѣческѣ-тѣ мѣдрость. Щомъ чю това